

השבץ (שאל)

אני זוכר כל שנייה מאותו הרגע והלאה. את הדמעה הראשונה שלך שזלגה מהעין אל האוזן כששכבת על מיטת הטיפול אצל הכירופרקט, את הכאב העז שניסית להכיל, את הגוף שלך שאיבד שליטה והתחיל לקרוס, את המציאות שהשתנתה והתחושה שהקרקע נשמטת מתחת לרגלינו.

מלווה בתחושה של חולשה פנימית, כאילו הכל קורס פנימה אל תוכי, אני חוזר לאחור לאותם רגעים. החדר קטן, יש בו שטיח ירוק מקיר לקיר ומיטת כירופרקט אדומה באמצע. בפינה ניצבת כורסא קטנה ושם אני יושב, במרחק נגיעה ממך. את שוכבת על מיטת הטיפולים. דמעות מציפות את עיניך שהיו עצומות לפני רגע, נקוות בשלוליות גדולות והנה טיפה אחת בורחת הצידה ויורדת לכיוון האוזן. את אומרת שכואב לך והוא אומר לך, קחי את הזמן, תנחי קצת, זה בסדר. סחרחורת עולה ותחושה לא טובה מתפתחת אצלך, את רוצה לשבת, אנחנו עוזרים לך לעבור לכורסא, הגוף שלך כבר מתנהג אחרת, הרגלים זזות מוזר, הידיים מתנפנפות לצד הגוף, הדיבור שלך נהיה כבד. את שעונה עלינו. את יושבת בכורסא ואני לצידיך, חושב שזה עוד רגע יעבור, שזו רק סחרחורת קלה. את מתחילה להקיא ואני עדיין לא מבין כלום. עברו שלוש דקות ואנחנו בתהליך של שינוי מציאות, אנא המתן בעוד המציאות החדשה מתייצבת.

רופא מהקליניקה ליד נכנס לראות מה קרה ואומר, "אם זה לא משתפר תוך עשר דקות- להזמין אמבולנס". פתאום אני קולט שאת כמעט הולכת ועוזבת אותי כאן, מחזיק בך חזק ולא מוכן לשחרר. לא היום, לא בכה, לא אותי. לא. פשוט לא.

שומר אותך איתי .

תודה שהמתנת, המציאות החדשה סיימה לעלות, אתה מוזמן להתנסות.

אני מבין שמשהו משמעותי קורה ואומר לכירופרקט, "תזמין אמבולנס, אנחנו לא מחכים". מעולם לא פגשתי דקות ארוכות כל כך. נצח עובר עד שהאמבולנס מגיע ומוצא את המקום. בינתיים אנחנו מעבירים אותך חזרה למיטת הטיפולים ואני מרים לך את הרגלים. זה עוזר קצת. הפרמדיק מגיע, בודק לך את האישונים, אחד קטנטן השני עצום. "CVA" הוא אומר כאילו זה ברור לכולם. אני עדיין לא מבין. את כבר ממש לא כאן, ברחת פנימה ואת בקושי מגיבה, ממלמלת ומתפתלת באי נוחות.

התכשיטים שלך שהיו מונחים על השולחן מוכנסים לשקית קטנה וניתנים לי כדי שלא יישארו מאחור. "לאן אתה רוצה להתפנות?" שואלים אותי. מאיפה לי לדעת, אני חושב, אני נמנע מלהיכנס לבתי חולים. "אין לי מושג, איפה שנקבל את הטיפול הכי מתאים" אני אומר לבסוף. מעלים אותך למיטה עם גלגלים והנהג אומר לי "סע אחרינו". אבל ברור לי שאין שום סיכוי שאני עוזב אותך לבד במציאות החדשה הזו.

"אני רוצה לנסוע איתה"

"אתה תצטרך את האוטו שלך בהמשך"

"לא מעניין אותי האוטו, אני אותה לא עוזב."

"תעלה מקדימה"

אלוהים כמה רחוק זה לשבת מקדימה. אני לא יכול להחזיק לך את היד.

מגיעים לאסף הרופא מיון, את עוברת מיד ליד ואני הופך לפסל אנושי צמוד אליך, מחזיק לך את היד, מלטף את הפנים מנסה לענות על שאלות, מדי פעם מזיזים אותי. עכשיו ווילון מפריד ביננו, מכינים אותך להמשך ואני עומד מול ווילון ומחכה שיפתח. כשהוא מוסט סוף סוף, אני מקבל שקית עם בגדים ורואה אותך בחלוק, מחוברת לצינורות ומכשירים. מגיבה בקושי, מתפתלת, ממלמלת באי נוחות. מוציאים אותי החוצה אל מעבר לדלתות הזכוכית

אני עומד נטוע באמצע המסדרון

מולי דלתות סגורות שמפרידות ביננו

את ממש שם, מן העבר השני, ואני לא זז.

אני לא יכול וזה לא נכון להתמודד עם זה לבד אבל אינני יכול גם להסביר ארוכות, אני בקושי נושם ואני מבין שאנחנו צריכים תמיכה. אני מחליט לקרוא למי שהכי יתמוך בי ובך ולא ישאל שאלות. אני שולח שתי הודעות. לשני, אחות של מאיה, אני כותב- "תתחילי לרדת לשפלה, אני צריך אותך." ואחת לגדעון אחי - "אני צריך אותך, מאיה עברה אירוע מוחי אני באסף הרופא, תגיע."

בדיקות, צילומים, מסדרונות קרים, ריח של חומר חיטוי

"היא יכולה לא לזוז בזמן הצילום?" שואלים אותי. אני לא יודע, אבל מנסה להסביר לך לא לזוז.

מסדרונות, לחכות, שקית שחורה עם הדברים שלך ביד,

לוקחים אותך לעוד בדיקה ומוציאים אותי לעוד מסדרון

שני מתקשרת, היא במונית בדרך,

אני מתקשה לדבר

אסף הרופא מיון, תתקשרי כשתגיעי

צריך לבטל את מחר והלאה. אני שולח הודעה למנהל שלי, הקורס שהייתי אמור להריץ לראשונה מחר מתבטל. מתחילים טלפונים מקולגות שאני לא יכול לענות להם, הגרון חנוק, מתחילות להגיע הודעות מודאגות. אני שולח הודעה כדי שידעו שאני מחוץ למשחק, בבית חולים עם מאיה, אין לי מושג לאן מכאן. אני חנוק בתוך וואקום פנימי זה לא הגיוני כמה שזה כואב.

שני מגיעה, חולצת פסים וחיבוק שכל כך הייתי צריך. מתחילה לעזור ולענות במקומי על שאלות. מעדכנת את המשפחה. מתחילים לכנס משאבים, לרתום כוחות למשימה. הרופאים במשפחה מקבלים הודעה על

מה מתרחש ומתבקשים לראות אם להם אפשרות לעזור או לקדם דברים, המעגל הקרוב מקבל הודעה על מה שמתרחש כאן בעולם שלנו וכולם מתחילים להתכנס אלינו.

שני מדברת בטלפון. אנחנו עומדים במסדרון במרחק של כמה מטרים ממך, בינך לביננו דלת זכוכית לא שקופה, בראשי אני מחזיק לך את היד ומביט לך בעיניים גם מבעד לזכוכית, לא עוזב אותך לרגע.